

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2007. márc.–ápr.
XII/2. szám

Ára: 270,- Ft

Bács kegyelemképe

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Mennország napsugara

*Ó, Mária,
szép, mint a Hold,
sugárzó, mint a Nap,
akinek arcát nézik a boldogok,
és visszatükrözik az angyalok,
tedd, hogy mi, gyermekeid,
hasonlók legyünk hozzád!
Add, hogy lelkiünk befogadja
szépséged egy sugarát,
amely az évek haladtával sem halványul el,
hanem újból felragyog az örökkévalóságban.
Ó, Mária,
a mennország napsugara,
keltsd fel az életet mindenhol,
ahol homály takarja!
Valahányszor visszasugárzol gyermekeid arcán,
legyünk a Te fényed és izzásod visszasugárzásai!
Ó, Mária,
aki szép vagy, mint a Hold,
pompázó, mint a Nap,
erős, mint a rendezett hadsereg,
add, hogy ne a gyűlöletre támaszkodjunk,
hanem vessük magukat a szeretet lángjába.
Amen*

XII. Piusz pápa imája

Tartalomjegyzék

Grignon Szt. Lajos: Szűz Mária szerepe Jézus Krisztus utolsó eljövételében	1
Boldog IV. Károly király száműzetése és halála	6
Szt. Cipriánus: Az Úr imádságáról	7
Kovács Gábor: Manipuláció	9
Fegyelmezett, normális nő lett	13
Szt. I. Kelemen pápa: Térjete meg!	14
Szt. Gertrúd: A feszület megpillantása	15
Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig	16
Krisztus a feltámadás és az élet szerzője	18
Húsvéti harangszó	19
Mindszenty József: Édesanyjai könnyek	22
Mária kegyhelyek	
Bács kegyelemképe	26
Rózsafüzér	
Az imádságból fakadó gyógyulás	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára
A hátsó borítón lengyelországi *Lichen*
kegyképe látható.

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzi meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária szerepe Jézus Krisztus utolsó eljövételében

Grignon Szent Lajos

1. Szűz Mária Jézus Krisztus első eljövételében csak kevéssé lépett előtérbe

Mária által kezdődött e világ üdve, Mária által kell bevégeződnie is.

Jézus Krisztus első eljövételében Mária csak kevéssé lépett előtérbe, nehogy az emberek, kik isteni Fia személyéről csak kevéssé voltak megoktatva és felvilágosítva, túlságosan ragaszkodjanak Hozzá és ezáltal az igazságtól eltérjenek. Ez mindenestre bekövetkezett volna, ha ismerték volna, már a csodálatos báj miatt is, mellyel a Magasságbeli még a külsejét is elárasztotta. Ez való igaz, Areopagita Szent Dénes is mondja hátrahagyott irataiban, hogy amikor meglátta a Boldogságos Szűzet, csodálatos szépsége és titokzatos bájai miatt Istennek hitte volna, ha hite, amelyben akkor már megerősödött, másra nem oktatta volna.

De Jézus Krisztus utolsó eljövételében Szűz Máriának ismertnek és a Szentlélektől kinyilatkoztatottnak kell lennie, hogy általa megismerjék, szeressék Jézus Krisztust és Neki szolgáljanak. Akkor ugyanis már nem szerepelhetnek azok az okok, melyek a Szentlelket arra bírták, hogy Aráját földi életében elrejtse és az Evangélium hirdetése óta is csak kevéssé nyilatkoztassa ki.

2. Miért kell Szűz Máriának Jézus Krisztus utolsó eljövételében előtérbe lépnie

Isten ezekben az utolsó századokban ki akarja nyilatkoztatni kezének remekművét, Máriát:

a) azért, mert földi életében elrejtőzött és mély alázatosságában Istennél, apostolainál és evangélistáinál kieszközölte, hogy ne nyilatkoztassák ki.

b) Mivel Szűz Mária Isten kezének remekműve, a földön kegyelmei, az égben dicsősége által, Isten azt akarja, hogy a földön élők ezért dicsőítsék és magasztalják Őt.

c) Mivel Szűz Mária a hajnalpír, mely megelőzte az igazság napjának, Jézus Krisztusnak megjelenését, kell, hogy megismertessék és kinyilvánítsák, és általa megismertessék és kinyilvánítsák Jézus Krisztus is.

d) Mivel Szűz Mária az út, melyen Jézus Krisztus először jött el hozzánk, második eljövételénél is annak kell lennie, jóllehet, más módon.

e) Mivel Szűz Mária az egyenes és biztos út, melyen Jézushoz juthatunk és Őt tökéletesen megtalálhatjuk, azért azoknak a lelkeknek, akik nagy szentségükkel tűnnek majd ki, Szűz Mária által kell Őt megtalálniuk. Aki megtalálja Szűz Máriát, megtalálja az életet, Jézus Krisztust, aki az út, az igazság és az élet. De Szűz Máriát nem találhatja meg, aki nem keresi; és nem keresheti, aki nem ismeri; az ismeretlent nem szokás keresni, sem nem vágyódunk utána. Szűz Máriát tehát jobban meg kell ismerni, mint valaha, hogy ezáltal a teljes Szentháromság jobban megismertessék és tiszteltessek.

f) Szűz Máriának az utolsó időkben mindinkább előtérbe kell lépnie irgalmassággal, erővel és kegyelemmel: *irgalmassággal*, hogy a szegény bűnösöket és eltévelyedetteket, akik majd megtérnek és a katolikus Anyaszentegyházba visszatérnek, visszavezesse és szeretettel visszafogadja; *erővel és hatalommal* Isten ellenségeivel, a megátalkodott bálványimádókkal, szakadókkal, mohamedánokkal, zsidókkal és istentelenekkel szemben, akik félelmetes módon látnak majd hozzá, hogy mindazokat, akik ellenük vannak, rábeszéléssel vagy fenyegetésekkel félrevezessék és elbuktassák, utoljára pedig *kegyelemmel* kell közelednie, hogy Jézus Krisztus vitéz harcosait és hű szolgálait, kik érdekeiért küzdenek, bátorítsa és támogassa.

g) Szűz Máriának végre oly félelmetesnek kell lennie az ördög és hozzátartozói előtt, mint egy jól rendezett hadseregnek. Mégpedig különösen ezekben az utóbbi időkben, mert az ördög, mivel jól tudja, hogy kevesebb ideje van a lelkek megrontására, mint valaha, napról-napra megkétszerezi erőlködéseit és támadásait. Rövid időn belül borzalmas üldözéseket fog előidézni, Szűz Mária hű szolgálainak és igazi gyermekeinek pedig, kiket nehezebben győz le, mint másokat, irtózatot keltő kisértéseket okoz.

3. A végső nagy harc, mely a Boldogságos Szűz és a Sátán között folyik le

Főként az ördögnek ezekre az utolsó és borzalmas üldözéseire, melyek az Antikrisztus eljövételéig napról-napra növekednek, vonatkozik az a híres jövendölés és istenátka, mely a Paradicsomban a kígyót érte. Helyénvaló, hogy ezt itt megmagyarázzuk, mert a Boldogságos Szűznek tiszteletére, gyermekeinek üdvére, az ördögnek pedig megszegyenyítésére szolgál.

„Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, a te ivadékod és az ő ivadéka között. Ő fejedet fogja széttiporni és te sarka után leszelkedel.”

Isten csak egyszer létesített ellenségeskedést, de ez azután kibékülhetetlen, és az idők végezetéig fog tartani, sőt fokozódni. Ez a ellenségeskedés Isten méltó Anyja és a Sátán között áll fenn, a Boldogságos Szűz gyermekei és

szolgái, és Lucifer gyermekei és csatlósai között, úgyhogy Szűz Mária, az Isten legszentebb Anyja, a legfélelmetesebb ellenség, akit Isten a Sátánnal szembehelyezett. Isten már a Paradicsomban, amikor Szűz Mária még csak gondolatvilágában, mint eszme létezett, akkora gyűlöletet oltott lelkébe eziránt az átkozott ellenség iránt, akkora ügyességet adott neki, mellyel az ősi kígyó gonoszságát leleplezte, akkora erőt, hogy ezt az elvetemült, büszke szellemet legyőzze, összezúzza és széttiporja, hogy ez jobban félt Szűz Máriától, mint az angyaloktól és emberektől együttvéve, jobban félt tőle bizonyos értelemben, mint magától az Istentől. Nem azért retteg annyira, mintha Isten haragja, gyűlölete és hatalma nem volna végtelenszer nagyobb a Boldogságos Szűzénél, kiben a tökéletesség korlátozott, hanem először azért, mert a Sátán, ez a büszke szellem, végtelenül többet szenved, ha Istennek egy kicsiny, alázatos szolgálóleánya győzi le és bünteti, ennek alázatossága jobban megalázza, mint Isten hatalma. Másodszor, mert Isten akkora hatalmat adott Anyjának a gonosz lélek felett, hogy Szűz Máriának egyetlen sóhajától, melyet egy lélekért bocsát Isten elé, jobban fél, mint az összes Szentek imáitól, és egyetlen fenyegetésétől jobban tart, mint a legnagyobb kínoktól. Ezt maguk a gonosz szellemek kényszerből és akartuk ellenére vallották be megszállottak szája által.

Amit Lucifer csupa gögből elveszített, azt Szűz Mária alázatossággal megnyerte. Amit Éva engedelmességgel romlásba és kárthatba döntött, azt Szűz Mária engedelmisséggel megmentette. Míg Éva hallgatott a Kígyóra, és ezáltal *összes gyermekeit magával együtt a romlásba sodorta és a Kígyónak kiszolgáltatta*, addig Szűz Mária, mivel tökéletesen hű volt Istenhez, *minden gyermekét és minden szolgáját magával együtt megmentette és az isteni Felségnek szentelte*.

De Isten tulajdonképp nem *egy* ellenségeskedést létesített, hanem *többet*, amennyiben nemcsak Mária és a Sátán között szította ezt, hanem Mária ivadékai és a Sátán ivadékai között is. Azaz, Isten ellenséges érzületet, titkos ellenszenvet és gyűlöletet létesített a Boldogságos Szűz igazi gyermekei és szolgái, és az ördög gyermekei és csatlósai között. Nem szeretik egymást, és semmi benső vonatkozás nincs közöttük. Béliál fiai, a Sátán rabszolgái, a világ barátai (ezek egy és ugyanaz) mindeddig üldözték a Boldogságos Szűz hozzátartozóit és a jövőben még jobban fogják üldözni mint valaha, éppen úgy, mint Káin testvérét, Ábelt, vagy Ézsau Jákobot. Ezek az elvetettek, illetőleg a választottak előképei. Az alázatos Szent Szűz azonban mindig elragadja majd a győzelmet büszke ellenségétől, mégpedig oly fényesen, hogy széttiporja fejét, büszkesége székhelyét. Ő mindig leleplezi majd kígyói gonoszságát, felfedi pokoli álmait, megsemmisíti ördögi terveit, és a világ végéig megvédi és megóvja hűségese szolgáit borzalmas karmaitól.

De Szűz Máriának a gonosz lélek fölötti hatalma különösen az utolsó időkben tűnik ki, amikor a Sátán sarkai után leleselkedik, azaz alázatos gyermekei és rabszolgái után, kiket Szűz Mária a Sátán elleni harcra felhasznál. Ezek a világ szemében kicsinyek és szegények lesznek; mindenekelőtt megalázottaknak tűnnek fel, mint a sarok, eltaposottak és lenézettek lesznek, mint amilyen a sarok a többi testrészt között. Ellenben gazdagok lesznek isteni kegyelemben, melyeket Szűz Mária bőségesen közöl velük, nagyok és kiválóak Isten előtt szentségben, lángoló buzgalmuk kitünteti őket mások fölött, az isteni segítség pedig annyira viszi és támogatja őket, hogy Szűz Máriával egyesülten sarkuk alacsonyásával tiporják széjjel a Sátán fejét és adják át a győzelmet Jézus Krisztusnak.

Végül, Isten akarja, hogy szentséges Anyját most jobban ismerjék, szeressék és tiszteljék mint egyébkor. És ez kétségtelenül meg is lesz, ha a választottak a Szentlélek kegyelmével és világosságával behatolnak annak az ájtatosságnak a bensejébe és tökéletes gyakorlásába, melyet később ismertetni fogok. Akkor azután homály nélkül nézhetik a tengernek ezt a Csillagát – már amennyire a hit ezt megengedi – és vezetésével minden vihar és kalóz ellenére is biztosan köthetnek ki. Megismerik majd ennek az Uralkodónőnek nagyságát és fenségét, és mint alattvalók és szeretetből rabszolgák szolgálatára adják magukat. Megtapasztalják majd édességét és anyai jóságát, s mint forrón szeretett gyermekek gyöngéden szeretik viszont Édesanyjukat. Megismerik majd azt az irgalmat, mely Szűz Máriát eltölti, s belátják, mennyire rászorulnak segítségére, éppen ezért úgy futnak majd Hozzá mindenben, mint szószólójukhoz és közvetítőjükhöz Jézusnál. Megtudják, hogy Szűz Mária a legbiztosabb, legkönnyebb legrövidebb és legtökéletesebb út, melyen Jézushoz juthatunk, és ezért testestül-lelkestül, minden fenntartás nélkül átadják magukat Neki, hogy általa éppoly föltétlenül Jézuséi legyenek.

4. Az utolsó idők apostolai

De kik lesznek Szűz Máriának e szolgái, gyermekei és rabszolgái?

Az *Úr papjai* lesznek, akik mint valami láng, mindenütt felgyújtják az isteni szeretet tüzét.

Olyanok lesznek a hatalmas Szent Szűz kezeiben, mint éles nyíl, hogy ellenségeit átszegezik.

Lévi gyermekei lesznek, kiket nagy szenvedések tüze megtisztított és Istennel bensőségesen egyesített, amiért szívükben hordják a szeretet aranyát, lelkükben az imádság tömjénét, testükön az önmegtagadás mirháját. A szegények és kicsinyek számára mindenütt Jézus Krisztus jó illata lesznek, a nagyoknak, gazdagoknak és büszkéknél ellenben a halál lehelete.

Zivataros felhők lesznek, kik a Szentlélek legcsekélyebb fuvallatára leereszkednek a levegőégből, s ontják Isten igéjének s az örök életnek esőjét a nélkül, hogy maguk valamihez is hozzátapadnának, a nélkül, hogy valamin elcsodálkoznának vagy elszomorodnának. Mennydörögnek a bűn és a világ ellen, leverik a Sátánt és követőit, mindazokat pedig, akikhez a Magasságbeli küldötte, átszegzik Isten igéjének kétélű fegyverével, életre vagy halálra.

Az utolsó időknek igazi apostolai lesznek, és a seregek Ura megadja nekik a szót, és az erőt, hogy csodákat művelhessenek és dicsőséges győzelmeket arassanak ellenségein. Arany és ezüst nélkül, s ami ennél is sokkal több, gond nélkül fognak élni a többi pap és egyházi személy között, és mégis megadatok nekik a galamb ezüstszárnya, hogy az Isten dicsősége és a lelkek üdve tiszta szándékával mindenhova eljuthassanak, ahova a Szentlélek szólítja őket. És ahol prédikáltak, ott nem hagynak majd vissza mást, mint a szeretet aranyát, mely a törvény teljesítése.

Végül tudjuk, hogy Jézus Krisztusnak igazi tanítványai lesznek, mert a szegénység, alázatosság, világmegvetés és szeretet nyomdokain haladnak majd. Az Istenhez vezető keskeny utat, a tiszta igazság útját fogják tanítani, de az Evangélium és nem a világ elvei szerint, mégpedig kímélet nélkül, az emberekre való tekintet nélkül, a nélkül, hogy valaki halandóra is hallgatnának, vagy valakitől is félnének, bármily hatalmas legyen is különben. Szájukban lesz az Isten igéjének kétélű fegyvere, vállukon a kereszt véres zászlaja, jobbjukban a feszület, balkezükből a rózsafüzér, szívükön Jézus és Mária neve, s egész valójukon Jézus Krisztus szerénységét és önmegtagadottságát viselik.

Ezek azok a nagy férfiak, kik eljövendők, de akiket Szűz Máriának a Magasságbelinek parancsára ki kell képeznie és felfegyvereznie, hogy Isten országát a bálványimádók, mohamedánok és istentelenek között terjeszthessék. Mikor és hogyan történik ez?... Egyedül Isten tudja, mi csak hallgassunk, sóhajtsunk és várjunk.

(Grignon Szent Lajos: A tökéletes Mária tisztelet, Budapest, 1939)

Boldog IV. Károly király száműzetése és halála

Az 1918-as esztendő végzetesnek bizonyult a Központi Hatalmak számára. A győztesek már előre osztozkodtak a megszerzendő területeken, a monarchia egyes népeinek nemzeti szenvedélyei elszabadultak azon népek ellen, akikkel eddig békességben éltek. Károly az általános összeomlás láttán 1918. október 17-én közzétette az új államok szervezésének

tervezetét a monarchia területén. A tervezet már elkészült, Magyarország területi integritásával ellenkezett, a kialakult káoszon Károly nem tudott úrrá lenni. Prágában október 14-én kikiáltották a köztársaságot, majd sorban függetlenedtek a déli részek, élükön Horvátországgal. Károly mint császár 1918. november 11-én, mint király november 13-án lemondott az államügyekkel kapcsolatos uralkodói jogairól. Ausztriában ennek másnapján kikiáltották a köztársaságot, melynek új kormánya azonnal kiutasította Károlyt és családját. Brit katonai kísérettel 1919. március 23-án indultak a svájci száműzetésbe; másnap, a határ átlépése előtt Károly visszavonta az 1918. október 16. után tett valamennyi nyilatkozatát.

Magyarországon előbb köztársaság jött létre, majd vörös diktatúra, s végül az antant-hatalmak szállták meg az országot. Lassan megszilárdult a belső politikai helyzet, az 1920-as trianoni diktátum azonban az országot területének kétharmadától, magyar nyelvű lakosainak egyharmadától megfosztotta. Károly király kétszer próbált visszatérni Magyarországra, először 1921. március 26-án, másodszer október 20-án. Ez utóbbi alkalommal Károlyt és kíséretét négy nap múlva elfogták, Tihanyba vitték, majd november 1-jén az antant megbízottjai külhonba, számkivetésbe kényszerítették. Károly november 19-én érkezett Madeira szigetére, Funchalba, ahová 1922. február 2-án megérkezett Zita királynő gyermekeikkel. A történelem viharait megjárt uralkodó végre családjának szentelhetette idejét. A Quinta nevű villa szolgált számukra otthonul, melynek környékét a trónfosztott király gyermekeivel bejárta. A családnak nem volt autója.

Március 9-én Károly két kislívával biciklin ment néhány apróságot venni Funchalba. Meleg volt, mialatt a város felé mentek, visszafelé azonban már fáztak, olyan gyorsan lehűlt a levegő. Az egyik kisfiú, Károly-Lajos azonnal ágynak esett.

Március 14-én Károlyon rendkívüli gyöngeség vett erőt, hideg rázta, légzési nehézségei támadtak. Belázasodott, ágynak esett, Zita ápolta. Március 20-án jobban érezte magát, de a következő nap visszaesett, közel 40 fokos lázzal küzdött. Az orvosok a hét gyermekes családapa életéért mindent megtettek, 27-én reggel úgy tűnt, hogy a betegség nehezen túljutott. Estére azonban 40 fok fölé emelkedett a láza, s az orvosok tehetetlennek bizonyultak. Károly tiszta öntudattal kérte a betegek kenetét. Előbb életgyónást végzett, utána mosolyogva kijelentette: „minden ellenségemnek megbocsátottam”. Este fél tízkor kérte, hogy a kilenc éves Ottót ébresszék föl és vigyék be hozzá. „Azt akarom – mondotta - , hogy legyen tanúja annak, ami történik, tudja, mit kell tennie hasonló esetben a királynak, a katolikus hívőnek, az embernek.” Zsámboki Pál udvari

papja adta föl neki az utolsó kenetet, majd megáldoztatta. Az imádságok után Ottó sírva csókolt kezét apjának, és távozott. Másnap kissé jobban érezte magát, Ottó felől érdeklődött. „Sajnálom, hogy fájdtottam a szívét, de a lelki javát szolgálja, amit látott” – mondta Zitának. Március 29-én hajnalban szívrohamot kapott, ami a következő nap megismétlődött. Károly utána kijelentette: „sokat kell szenvednem, hogy népeim újra egymásra találjanak.” Március 31-én mintha javulás jelei mutatkoztak volna, azonban hamarosan rosszabbra fordult az állapota. Károly a betegágyát körülvevő orvosoknak ezt mondta: „Minden jó, ha az ember Isten akaratát ismeri és elfogadja.” Feleségéhez fordult: „Minden erőmmel, mindig és mindenben Isten akaratát akartam megismerni, és magamat az Ő szent akaratához igazítani.” Este a beteg nyugodt volt, a láza is csökkent, az orvosok azonban tudták, hogy menthetetlen. Április 1-jén, szombaton, reggel 9 órától a beteg állapota rohamosan romlott. „Uram, legyen meg a te akaratod!” – mondta Károly. Zsámboki atya megáldoztatta, a beteg az Oltáriszentségre nézve kijelentette: életemet áldozatul ajánlom fel népemért. 12 óra után 20 perccel felsőhajtott: Jézus, Mária, József. Öt perc múlva szíve megszűnt dobogni. Három nap múlva temették el a Hegyi Boldogasszony templomában, ahol “leomlott földi sátor”, ahol a boldog föltámadást várja.

Vajda Julianna

Az Úr imádságáról *Szent Ciprianus*

Az evangéliumi parancsok, szeretett testvéreim, nem mások, mint isteni tanítások, a remény építésének alapjai, a szívet felüdítő táplálékok, az utazáshoz szükséges kormánylapátok, az üdvösség elérésének segítői, amelyek, miközben a hívők tanulékony elméjét oktatják a földön, a mennyek országába vezetnek. Az ő szolgálói, a próféták által is sok mindent akart Isten mondani és közölni velünk, sokkal nagyobb dolgokat mond maga a Fiú, aki Isten Igéje, aki szólt a próféták által, amit saját szavával tanúsít, már nem az út készítését parancsolva az Eljövendő számára, hanem maga jön el, és megnyitja és megmutatja számunkra az utat, hogy mi, akik a halál sötéttségében tévelyegtünk, akik korábban oktalanok és vakok voltunk, a kegyelem fényétől megvilágosítva az Úr vezetésével és irányításával ezután az élet útján járjunk.

Ő, aki egyéb üdvös figyelmeztetései és isteni parancsai között, amelyekkel népét az üdvösségre segíti, az imádság formáját is megadta, ő maga figyelmeztetett és tanított arra is, hogy mit kérjünk. Ő, aki az

életre támasztott, imádkozni is megtanított, ugyanazzal a jóságával, amellyel a többit is megadni és biztosítani kegyes volt, hogy amikor ezzel a könyörgéssel és imádsággal szólunk az Atyához, amelyet a Fiú tanított nekünk, könnyebben meghallgatást nyerjünk. Előre megmondta, hogy eljön az óra, amikor az Atya igaz imádói Lélekben és igazságban fogják majd imádni őt (Jn 4,23), és beteljesítette, amit hajdan megígért, hogy mi, akik az ő megszentelő működése révén megkaptuk az igazságot, az ő hagyománya révén igaz módon és a Lélek szerint imádkozzunk. Melyik imádság lehet ugyanis szellemibb, mint az, amelyet Krisztus adott, aki a Szentlelket is küldte nekünk? Úgyhogy másként imádkozni, mint ahogy tanította, nem csupán tudatlanság, de vétek is, amikor ő maga jelentette ki és mondta: *Elvetitek Isten parancsait, hogy helyette a magatok hagyományát állítsátok* (Mk 7,8).

Úgy imádkozzunk tehát, kedves testvéreim, ahogyan Mesterünk, Isten tanította! Baráti és családias az imádság, ha Istent azzal kérjük, ami az övé, ha Krisztus imádsága száll fel hozzá. Az Atya saját Fiának szavaira ismer, amikor könyörgünk hozzá. Aki a szívünkben lakik, az legyen ajkunkon is, és mert ő a szószóló az Atyánál bűneinkért (1Jn 2,1), amikor mi, bűnösök, bűneink bocsánatáért könyörgünk, szószólónk szavaival tegyük ezt! Az mondja ugyanis: Bármit kérünk az Atyától az ő nevében, megadja nekünk (Jn 16,23), akkor mennyivel hatékonyabban kérjük tehát azt, amit Krisztus nevében kérünk, ha az ő szavaival kérjük azt?

Az imádkozók beszéde és könyörgése legyen fegyelmezett, legyen benne nyugalom és méltóság. Fontoljuk meg, hogy Isten színe előtt állunk. Az Isten színe előtt mind testtartásunkkal, mind hanghordozásunkkal tetszenünk kell. Mert miként a szerénytelenek szokása a lármás kiabálás, úgy az illedelmesekhez ezzel ellentétben a szerény könyörgéssel mondott ima illik. Azonkívül meghagyta az Úr tanításában, hogy ne a nyilvánosság előtt imádkozzunk, hanem rejtekben, ne feltűnő helyen, bent a szobánkban – ez felel meg leginkább a hitnek –, hisz tudjuk: Isten mindenütt jelen van, mindent lát, és mindent hall, fönsége terjességével jelen van a rejtekben és zárt helyen is, miként írva van: *Én közeli Isten vagyok, nem távoli Isten. Ha el is rejtőzik az ember a rejtekbe, én nem látom őt? Hát nem töltöm be az eget és a földet?* (Jer 23,23-24) És másutt: *Isten szeme ott van mindenütt a jókon és a rosszakon* (Péld 15,3). És amikor egybegyűlünk testvéreinkkel, és a szent áldozatot ünnepeljük az Isten papjával, nem szabad megfélemedeznünk a tisztességről és a fegyelemről. Imádságunk ne rendezetlen szavak összevisszasága legyen, s a kérés, amelyet szerényen kell az Úr elé tárunk, ne bőbeszédű fecsegés legyen, mert az Isten nem a szavakra, hanem a szívre hallgat. Kiáltással sem kell figyelmeztetni azt,

aki az ember gondolatát is látja, miként az Úr tanítja és mondja: *Miért gondoltok gonoszat szívetekben?* (Lk 5,22) És más helyen: *És tudja meg minden egyház, hogy én a vesék és szívek vizsgálója vagyok* (Jel 2,23).

Manipuláció

Kovács Gábor

A múlt század hetvenes éveinek elején történt. Hitoktató voltam egy faluban. Egy kislány aggódva kérdezte: „Tisztelendő bácsi, maguk küldték *azt* a levelet?” Csodálkozva érdeklődtem, milyen levélről van szó. Kitűnt, hogy egy babonás Szent Antal-lánc jár körben postai úton a községben. „Másold le tíz példányban, és küldd tovább tíz embernek. Szerencse fog érní. Egy asszony széttépte a levelet, és meghalt!” Nosza, megkértem a leánykát, hozza be nekem *azt* az irományt. Mihelyt kézbe kaptam a lánclevelet, hősi pózt öltöttem, és az osztály színe előtt apró darabokra téptem, hadd lássák, hogy nem hal szörnyet, aki nem veszi komolyan a mágikus fenyegetést. Később szereztem egy további példányt, amelyet aztán a templomban, a szentmise homiliája keretében szaggattam ízekre, hogy nyilvánvaló legyen, miképpen gondolkodik az Egyház a mágiáról. Lassan alább is hagyott a babonás levélhullám. Ott és akkor.

Ennek ellenére a mágia nem hal ki. Éppen ellenkezőleg, kultúránk a mágikus gondolkodás reneszánszát éli. Templomainkban is mindig újból megjelennek a különféle babonás levélláncok, ma már korszerű eszközökkel sokszorosítva, de a szokásos primitív ígéretekkel és fenyegetésekkel. Ezeket feltehetőleg csekély műveltségű személyek terjesztik, ami gyakran a helyesírás hibákból is látszik. Ám magas műveltségű képviselői is vannak a New Age mozgalomnak, az „ezoterikus” bölcsességeknek, a varázslás tankönyveinek, a minden tudományos alapot nélkülöző „alternatív” gyógyító eljárásoknak, a táltosságnak, sámánságnak, boszorkányságnak. Mivel ez üzletnek is kitűnő, sohasem lehetünk száz százalékgig biztosak benne, hogy az „okkult tudás” hirdetői valóban hisznek szellemi termékeikben, de tagadhatatlan, hogy tömegek hisznek *nekik*. Üzemel az inga és a varázsvessző, gyógyszerészek és orvosok is együttműködnek az áltudományossággal. A mágikus gondolkodás átfogó rohamát éljük.

Mielőtt bármilyen vitát kezdenénk arról, hogy a felsorolt jelenségek valóban a mágia körébe tartoznak-e, tegyük föl a kérdést, hogy *mi* voltaképpen a mágia. Mágiának kell-e minősítenünk minden olyan eljárást, amely szellemi eszközökkel próbálja befolyásolni a valóságot? Mágia-e,

ha valaki azért imádkozik, hogy Isten angyalai oltalmazzák? Mágia-e, ha valaki Istentől kér gyógyulást betegségében? Mágia-e, ha valaki szentek ereklyéit hordja magával? Mágia-e, ha valaki megáldatja az autóját, abban a reményben, hogy így jobban elkerülheti a baleseteket?

Boldogult édesapámnak halálos betegségében nem gyógyuló, állandóan nedvező seb volt az arcán, amelyre kötést vagy kendőt helyezett. Fájdalmi csillapítására tablettákat kellett szednie. Édesanyámnak, aki ápolta, az a gondolata támadt, hogy a seben lévő kendőt megnedvesíti lourdes-i vízzel, vagyis a Szűzanya lourdes-i jelenései idején és helyén fakadt forrás vizével, amelytől sokan meggyógyultak, noha nem tartalmaz gyógyhatású ásványi anyagokat. Miután megtette, változást tapasztalt: édesapám fájdalomcsillapítóját érintetlenül találta az éjjeli szekrényen. Amikor ez ismétlődött, rákérdezett. „Nem éreztem szükségét” – mondotta édesapám –, „nem fáj”. A lourdes-i víz megszüntette a fájdalmait. Vajon ez mágikus eljárás volt?

Jézusnak a vakon született emberrel való találkozása alkalmával ezt olvassuk: „*Földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente, és azt mondta neki: »Eredj, mosakodj meg a Siloe tavában!« Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép szemmel tért vissza.*” (Jn 9,6-7) Jézus vajon mágus volt? Varázslatot űzött?

A hívő szívében spontán születik a válasz: nem, Jézus nem volt varázsló, gyógyító hatalma nem mágián alapult, a hívő imája sem varázslat, a kegytárgyak és ereklyék hívő használata sem. A mágiában valami más van. Bármilyen külső hasonlóság legyen is a keresztény hit és a mágia között, belső tartalmuk egészen más. A hívő talán nem tudja szabatosan megfogalmazni a különbséget, de világosan érzi. Ebben különbözik a racionalistától, aki minden mágiának minősít, ami nem esik a fizikai szükségyszerűség határain belülre. A racionalista számára babona vagy hit egyre megy. A keresztény számára a hit élet, a mágia bűn.

A kulcsszó a *manipuláció*.

Mind a hit, mind a mágia kapcsolatban áll valamilyen numinózummal, vallási értékkel. A numinózummal való kapcsolatuk azonban lényegesen különböző. A keresztény hívő számára minden numinózum kizárólagos forrása az egyetlen, transzcendens és abszolút Szentség, Ábrahám, Izsák és Jákon Istene, aki Jézus Krisztusban, az örök Igében nyilvánítja ki magát. Minden szakralitásban, minden numinózus, vallási jellegben az ő egyedülálló szentsége tükröződik. Ő pedig nem manipulálható, hanem feltétlen odaadást kíván tőlünk, teremtményeitől. Azért a hittel mondott ima (történjék szavakkal vagy szimbolikus tárgyak használatával) messzemenően nem jelentheti azt, hogy Istent, kellő eszközökkel,

rábírjuk akaratumk teljesítésére. Akik így fogják fel a kérő imát, örökké panaszkodnak, hogy Isten nem hallgatja meg őket, és joggal, mert az ilyen ima nem keresztény, és teljesen közömbösen hagyja Istent. „Az imádságban pedig ne fecsegjete, mint a pogányok, akik úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást.” (Mt 6,7) Ez nem a hosszas ima tilalma, hiszen Jézusról is tudjuk, hogy hosszan szokott imádkozni; hanem a manipulatív ima tilalma, amelyben az ima tömegével akarjuk lenyomni Isten mérlegét. A keresztény ima azt jelenti: ráállunk Isten hullámhosszára, hogy imánkon keresztül megtehesse azt, amire készül. „Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek őt” (Mt 6,8). Imádságunk nem teszi Istent a mi eszközünké, hanem bennünket tesz Isten eszközévé. Ez pontosan ellenkezője a manipulációnak.

A mágia, éppen megfordítva, *manipulálni akarja a numinózumot*. Hogy van-e ennek valamilyen hatása, az további kérdés, amellyel pillanatnyilag nem foglalkozunk. Egyelőre elegendő az, hogy a mágikus megközelítés mögött mindig a numinózumról, a vallási értékről alkotott hamis kép áll. A mágia egyik alapokmánya, a Tabula Smaragdina szerint „Ami lent van, az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van.” A numinózumot a „lenti dolgok” sémájára kell elképzelni, ez teszi lehetővé a varázslatot. A Biblia transzcendens istenképe, mely szerint Isten „megközelíthetetlen világosságban lakik” (1Tim 6,16), a numinózum manipulálhatatlanságát jelenti. Az embernek alázatos bizalommal kell közelítenie a Szentségeshez, kiejtve kezéből minden manipulációt. Ezért a mágia bűn Isten szentsége ellen.

A Ószövetségben a következőt olvassuk: „*Ha majd bemegy a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad neked, vigyázz, ne akard utánozni azoknak a nemzeteknek az utálatosságait. Ne akadjon közötted, aki fiát vagy lányát átviszi a tűzön, hogymegtisztítsa, vagy aki jósoktól tudakozódik, aki álmokat s jeleket magyaráz, ne legyen varázsló, se bűbájos, se aki ördögösköktől vagy jósoktól kér tanácsot, se aki halottaktól kérdez igazságot. Mindezt ugyanis utálja az Úr, s az effajta vétkekért törli el azokat a nemzeteket utadból.*” (Mtörv 18,9-12)

Ne képzeljük, hogy ez csak valami ószövetségi rituális törvény, amely az újszövetségben érvényét veszítette, akár a sertéshús tilalma. Olvassuk el ApCsel 19,18-19-et, ahol Efezusban, a mágia ókori fővárosában ötvenezer ezüst értékű mágikus irodalmat égetnek el a keresztény hívők. Ha pedig valaki azt gondolná, hogy ez csupán az ártó, „fekete” mágiára vonatkozik, keresse ki ApCsel 16,16-19-et, ahol egy rabszolganőből azért űzi ki Pál apostol a jós lelket, mert azt kiabálja utánuk: „Ezek az emberek a magasságbeli Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek” (16,17).

Ez már csak nem „fekete” kijelentés; de a szellemnek távoznia kell, mert Pál tudja, hogy minden okkult tevékenység bűn.

A Katolikus Egyház Katekizmusa kimondja, hogy a jóslás és a varázslás bűn.

„A horoszkópok, az asztrológia, a tenyérjóslás, a kártyavetés, a jelek értelmezése, a jövőbe látás, a jósokhoz (médiumpokhoz) való fordulás mind arra törekszik, hogy hatalma legyen az idő, a történelem és végső soron az emberek fölött; ugyanakkor kegyessé akarják tenni a titokzatos hatalmukat. Mindezek ellentmondanak a szerető félelemhez kapcsolódó tiszteletnek és imádásnak, mellyel egyedül Istennek tartozunk (KEK 2116).

Nem vitás tehát, hogy a mágia és a keresztény hit két ellentétes út. Az embernek választania kell közöttük. Van azonban egy további különbség is a két út között: különböző az értelemhez való viszonyulásuk. A keresztény hit egy olyan igazság befogadása, amely fölötté áll az emberi értelemnek. Ez azonban nem jelenti az értelem elvetését. A racionalizmus csak olyan valóságot hajlandó elfogadni, amely elfér az emberi értelem keretei között; ilyenformán véges értelmünk mércéjévé válik a határtalan létnek és a végtelen Istennek. Ezt a korlátozást mi nem fogadjuk el. A valóság akkor is valóság, ha túllépi az emberi értelem korlátait. Ámde saját határaink közt az értelem normái érvényben vannak. Mi nem utasítjuk el az ésszerűség követelményét, csak azt hangoztatjuk, hogy ami túllépi emberi értelmünk teljesítőképességét, az ettől még nem válik okvetlenül ésszerűtlenné. Pusztán értelmünk eszközeivel nem tudjuk levezetni; csakhogy ugyanezekkel az eszközökkel nem tudjuk megcáfolni sem. Kisfaludy Árpád Béla, a dogmatika egykori professzora a budapesti teológián így fogalmazott: „Akit nem érek föl azért, hogy megsimogassam, azt nem érem föl azért sem, hogy megpofozzam”. A ráció nem tudja bizonyítani a misztériumot, mert az magasabb nála. Nem tudja megdönteni sem, mert magasabb nála. Ellenőrizheti a misztérium hihetőségét, de nem ellenőrizheti a misztérium igazságát. A hit Isten ajándékaként kezeli a rációt, miközben Isten magasabb ajándékait is élvezzi.

A mágia viszont hátat fordít a rációnak. Az idézett hermetikus elv szerint („ami lent van, az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van”) azt várnánk, hogy a ráció hatáskörét a felsőbb világra is kiterjeszti; ám éppen az ellenkezőjét teszi, fölmond a rációnak e világ dolgaiban is. Egymással ellentétes dolgokat tart igaznak, bizonyítás nélküli állításokat közöl, nemcsak vallási és filozófiai, hanem természettudományos és történelmi szinten is. Példánaknak – egyelőre – legyen elegendő felhozni az előadás elején említett babonás lánclevelet. Ha továbbküldöd a levelet, teljesül a kívánságod! Ha nem küldöd tovább, baj ér! A legcsekélyebb utalás sincs arra nézve, hogy ezek az információk

honnan származnak. Az ésszerűség minden követelménye mellőzve van. Apriori, bizonyításra nem szoruló tételként vannak előadva meglehetősen ésszerűtlen állítások. Elutasításukhoz nem is volt szükség a keresztény hitre; elegendő volt a józan ész.

Kiáltanék, sikoltanék: „Emberek, legalább a józan eszetekeket őrizzétek meg!”

Hallgat-e rám valaki?

Nemrég egy katolikus internetes levelezőlistára valaki egy „Power Point fájl” küldött, azzal, hogy kedves. Angyalokról szólt (fölkötöttébb ízléstelen módon ábrázolt angyalokról), és azzal végződött: „Küldd tovább ezt egy órában belül öt embernek, és kívánj valamit. Kívánságod teljesülni fog.”

Irgalom Atyja, ne hagyj el.

(Kovács Gábor: Mágia és hit, Szent István Társulat, 2006)

Fegyelmezett, normális nő lett

M. Margit vagyok, pszichiáter. A rendőrségi bűnügyi osztályon dolgozom. Eddigi munkám legkülönösebb esetéről számolok be.

V. Kriszta kb. öt éve került a látókörünkbe. A serdülő lány zilált családi körülmények között rossz társaságba keveredett, narkózni kezdett. Lopások, csoportos rendzavarások. Többször beszéltem vele, üres, közönyös tekintete megrögzöttséget, teljes elzárkózást rejtett. Egyre sokasodtak rendőrségi ügyei. Szellemidőző csoportba járt, a zabolátlanul élő leánycsoport vezetőjévé nőtte ki magát. Várható volt, hogy amint nagykorú lesz, megállíthatatlanul rohan a züllés útján.

Valamelyik templom körül lődörögve egy fiattól ajándékba kapta az Irgalmas Jézus képét. Tetszett neki, bár csak pár mondatot hallott a képen látható Jézusról. Szobájában a falra tette. Állítja, hogy a következő éjjelen a kép a sötét szobában világított. Másnap jobban megnézte a képet. Főleg Jézus tekintete ragadta meg. Úgy érezte, hogy beszélnie kell a kép Jézusával. Úgy érezte, erő árad a képből. Ettől kezdve fokozatosan megváltozott. Elvonási tünetek nélkül abbahagyta a narkózást. Szakított zavaros társaságával. Bár éppen folyamatban volt egy bírósági ügye, gyökeresen új életet kezdett. A kibírhatatlan, undok leányból fegyelmezett, normális nő lett. Vallja, hogy az Irgalmas Jézus változtatta meg.

Előző életéből „örökölt” bírósági ítélete miatt jelenleg kényszernevelőintézetben van. Új barátai, lelki segítői azonban nem hagyták el. Amint kijöhet, az új életben barátnői, társai lesznek.

Szerintem sem a pszichológia, sem az erőszak nem lett volna képes Krisztát így megváltoztatni. Mint szakértő is elismerem, hogy Jézus irgalmában hallatlan erő van. Bárcsak sokan igényelnék, és megtapasztalnák ezt mindennapi életükben!

Térjete meg!

Szent I. Kelemen pápa

Nézzünk figyelmes szemmel Krisztus vérére, és ismerjük fel, hogy az milyen értékes az Isten, az ő Atyja előtt. Ez a mi üdvösségünkért kiontott vér az egész világnak megszerezte a bűnbocsánat kegyelmét.

Tekintsünk végig a világ minden korszakán, és értsük meg, hogy Isten minden nemzedék életében megadta a bűnbánat lehetőségét (Jób 24,23) a megtérőknek. Bűnbánatot hirdetett Noé, és akik hallgattak rá, megmenekültek. Jónás hirdette, hogy pusztulás vár a niniveiekre; akik erre föl bűnbánatot tartottak, könyörgésükkel megengesztelték Istent, és megmenekültek, bár nem tartoztak Isten választott népéhez.

A Szentlélek sugalmazására szóltak a bűnbánatról az isteni kegyelem követői. A mindenség Ura is szólt a bűnbánatról, esküvel erősítvén meg szavát: *Élek én, úgymond az Úr, inkább akarom a bűnös bűnbánatát, mint halálát.* Ezt a nagyszerű ígéretet is hozzátette még: *Izrael háza, térj meg gonoszságodból. Mondd népem gyermekeinek: Ha bűneitek a földről az égig érnek is, ha pirosabbak a skarlátnál, és feketébbek a kecskeszőrből készült takarónál, de egész szívvel hozzám megtértek, és mondjátok: Atyánk, akkor mint szent népemet hallgatlak meg benneteket* (vö. Ez 33,11; Oz 14,2; Iz 1,18).

Az Úr azt akarja, hogy összes kedves gyermeke részesüljön a bűnbocsánatban, és kijelentését mindenható akaratával erősíti meg.

Teljesítsük tehát az ő fenséges és dicsőséges akaratát, és esedezve kérjük irgalmasságát és jóságát, forduljunk könyörületességéhez, és térjünk vissza hozzá, elhagyva a hamis tetteket, pártoskodást és versengést, mert ezek halálba visznek minket.

Testvéreim, legyünk tehát elménkben alázatosak, hagyjuk el a gőgöt, a kevélységet, az esztelenkedést, a haragot, és tegyük azt, ami a Szentírásban van, mert így szól a Szentlélek: *Ne a bölcsességével dicsekedjék a bölcs, s ne az erejével az erős, és a gazdag se a gazdagságával dicsekedjék, hanem aki dicsekedni akar, az Úrban dicsekedjék, őt keresse, törvénye és igazsága szerint cselekedjék* (vö. Jer 9,23-24; 1Kor 1,31). Forgassuk

elménkben főképpen az Úr Jézus szavait, amelyekkel a méltányosságot és a nagylelkűséget tanította.

Így szólt ugyanis: *Legyetek irgalmasok, hogy nektek is irgalmazzanak, bocsássatok meg, hogy nektek is megbocsássonak; ahogyan ti tesztek mással, veletek is úgy cselekszenek; ahogyan ti adtok, úgy kapjátok majd ti is vissza; ahogyan ítélték, titeket is úgy ítélnék meg; amilyen jószívűek vagytok másokhoz, veletek is olyan jószívűek lesznek mások; amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek vissza nektek* (vö. Mt 5,7; 6,14; 7,1.2.12).

Erre a parancsra és ezekre a törvényekre építsünk, és az ő szent tanításának engedelmeskedve éljünk mindig igazi alázattal. Mert ezt mondja a szent íge: *Kire tekintsek, ha nem az alázatosra, békeszeretőre, és arra, aki tiszteletben tartja szavamat?* (Vö. Iz 66,2).

Ily sok nagy és kiváló jótéteményben részesültünk, ezért most arra a lelki békességre törekedjünk, amelyet Isten kezdettől fogva nekünk szánt. Figyelemmel tekintsünk Atyánkra és az egész világmindenség Teremtőjére, ragaszkodjunk erősen a tőle kapott békének nagyszerű és mindent felülmúló ajándékaihoz és jótéteményeihez!

A feszület megpillantása

Szent Gertrúd

Egy pénteki napon, mikor már alkonyodott, a feszületre esett Gertrúd pillantása. Mélyen megilletődve, ekkor így szólt az Úrhoz: „Ó én édes Szerelmem, mily sokat s mily fájdalmasan szenvedtél a mai napon üdvösségemért! És én hűtelen ezzel nem gondoltam! Mennyi más mindenféle foglalkozás közt töltöttem el a napot anélkül, hogy áhítattal emlékezetembe idéztem volna, mit szenvedtél értem, ó én üdvösségem, az egyes órákban. Mennyire nem gondoltam arra, hogy te, mindent éltető élet, irántam való szeretetből meghaltál.” Erre az Úr így válaszolt neki a keresztről: „amit te elmulasztottál, azt én pótoltam helyetted. Mert én óránként Szívembe szedtem azt, amire neked kellett volna szívedben gondolnod. Így annyira megtelt a Szívem, hogy nagy vágyódással vártam ezt az órát, melyben reám irányítod figyelmedet. Ezzel együtt akarom most följánlani az Atyaistennek mindazt, amit napközben helyetted pótoltam, mivel a te figyelmed nélkül nem szolgálhatna üdvösségedre.” Ebből megismerhetjük Istennek hűséges szeretetét az emberek iránt. Mert tisztán azon figyelem útján, melyen az ember fájdalmasan érzi hanyagságát, eleget tesz az Atyaistennek és minden mulasztását a legfönségesebb módon pótolja.

Egy más esetben, midőn szintén áhítatos figyelemmel szemlélte Gertrúd a megfeszített képét, megértette a következő igazságot: ha valaki buzgó áhítattal nézi Krisztus kereszttjét, kegyes irgalommal tekint rá az Úr s lelke mint egy ragyogó tükör, az isteni szeretetből olyan képet vesz magába, melyben az egész mennyei udvar gyönyörűségét találja. Ez oly mértékben lesz neki egykor örök dicsősége, amely szeretettel és áhítattal cselekedte a földön.

Más alkalommal meg a következő oktatást nyerte Gertrúd: „Ha az ember a feszülethez fordul, gondolja szívében, hogy az Úr Jézus kedves hangon így szól hozzá: Íme, hogy függtem irántad való szeretetből a kereszten! Mezítelenül és megvetetten, egész testemben sebekkel borítva, minden tagomban kifeszítve. És még most is a szeretetnek oly édességét érzi Szívem irántad, hogyha üdvösséged úgy kívánná s másképp nem üdvözülhetnél, *érted magadért* kész volnék eltérni mindent, amit ítéleted szerint valaha az egész világért eltértem.” Ilyen elmélkedéssel ösztönözze szívét az ember hálára, mert valósággal sohasem történik Isten kegyelme nélkül, hogy valaki *a feszületet* látja. Vétkezik tehát az a keresztyén, aki üdvösségének ezt a drága árát mintegy hálátlanul csekélybe veszi, mivel soha sincs gyümölcs nélkül, ha valaki áhítattal tekint a feszületre.

(Dr. Dombi Márk: *Szent Gertrúd - az isteni szeretet követe*)

Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig

Ha a Nagyhét és a Húsvéti Szent Háromnap lelkiségében kívánunk elmélyülni, leghelyesebb, hogyha e napok liturgikus szövegeiben keresünk támpontot az elmélkedéshez. Azok számára, akik már résztvettek a nagycsütörtöki, nagypénteki és nagyszombati zsolozsma virrasztó és reggeli imaóráján, a népszerű Lamentációkon vagy Jeremiás siralmain, bizonyára nem ismeretlen a mindhárom napon ismétlődő és naponta bővülő válaszos ének: „*Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért felmagasztalta őt az Isten és olyan nevet adott neki, amely fölötte áll minden névnek.*” Nagycsütörtökön csak a mondat első részét énekeljük, nagypénteken már a kereszthalált is hozzátesszük, nagyszombaton pedig a felmagasztalásról szóló résszel egészül ki a húsvét titkát mesterien összefoglaló rezponzorium. A szöveg eredetileg Szent Pálnak a Filippiekhez írt levelében szerepel (Fil 2,7) és a bibliatudósok szerint már az Apostol is egy, a korabeli ókeresztyén liturgiában már szereplő himnusz idézett kedvenc egyházközségének írt levelében. A modern római rítus szerint bemutatott szentmisében is találkozunk e szöveggel, mégpedig

a teljes himnusszal mint a virágvasárnapi szentmise szentleckéjével és a „Krisztus engedelmes lett értünk” részével mint a virágvasárnapi és a nagypénteki Passiót bevezető verssel.

A rezponzorium első része voltaképpen dióhéjban tartalmazza Krisztus Urunk egész földi életét. Mert hiszen attól a pillanattól kezdve, amikor a názareti Szűz méhébe csendben leszállt az örök Ige és egyesült a romlandó emberi természettel egészen a kereszthalálig és a pokolra szállásig nem történik más, mint a második isteni Személy megalázkodása, önküresítése. A mi Istenünk nem valamiféle hidegszívű önkényúr, aki csak messziről, az égi magasságok biztonságából szemléli gyenge teremtményei földi vergődését. Ellenkezőleg. Ő maga is teremtményei szemével akarja látni a világot, saját testében akarja érezni a betlehemi éjszaka hidegét, az éhséget, szomjúságot, kimerültséget, az ostor csapásait, a tövises szúrásait, a szögek élét és a haldoklás görcseit. Saját emberi lelkével akarja tapasztalni a számkivetés, a hálátlanság és az árulás, a magány és az Istentől való elhagyatottság belső kínjait. Sőt leszáll a legmélyebb pontra is, ahová csak emberi lény zuhanhat: a holtak birodalmába, ahol már minden öröm megszűnik és minden remény kialszik. Ezt a zsidók *seol*nak, a keresztyének *limbus*nak vagy a pokol előcsarnokának nevezték, ahol a keresztség kegyelme nélkül elhunyt igazak tartózkodnak. Krisztus az alvilág és a Sátán csalétkének bizonyult: örvendett a pokol újabb áldozatának felfalásán, nem is sejtve, hogy Ádámnak ez a Fia mérges marása lesz az alvilágnak, halála a halálnak. Mert ő a kereszt győzedelmi jelével vonul be oda, ahová mások a bűn láncjaival megbilincselve, szétzúzva az alvilág kapuit és kézen kivezetve a sötétség birodalmából Ádámot, Évát és gyermekeiket, saját emberi őseit.

Így hát a halál és a pokolraszállás a felmagasztalás első lépcsője lett, melynek során Jézus Krisztus a világmindenség Urának bizonyult, kinek hatalma örökké tart és országának nem lesz vége. A Kő melyet az építők – a korabeli vallási és politikai világ urai – elvetettek, most az új világ alapköve lett. Az Úr művelte mindezt, ami csodálatos dolog szemeink előtt (117. zsoltár). „Neki adatott minden hatalom az égben és a földön” (Mt 28,20). „Méltó a Bárány, akit megölték, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás. Minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben az egész világmindenséggel egyetemben ezt harsogta: „A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!” (Jel 5,12-13). Negyven nap múlva tanítványai szeme láttára felemelkedett égi trónjára és így fenségesen megvalósult a Szentírás szava: Aki önmagát megalázza, az felmagasztaltatik. Pünkösdkor pedig a Szentlélek erejéből megszületik az Egyház, a megváltottak közössége, és elterjed az egész

világon. „Ha a búzaszem nem kerül a földre és nem hal el, egyedül marad. Ha viszont elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt, aki pedig gyűlöli életét e világban, megmenti azt az örök életre” (Jn 12,24-25). Ez Krisztus húsvétjának törvénye és ez minden Krisztus-követő személyes húsvétjának örök törvénye.

Amikor tehát Hamvazószerdától Pünkösdig végigjárjuk Urunk útját a megaláztatásig és a megaláztatástól a felmagasztalásig, saját magunk számára is kijelöljük a helyes utat. Csak a keresztút végén virrad fel a feltámadás hajnala. És mi az az erő, ami képessé tesz a keresztút sötétjébe való belépésre és a felmagasztalásig való kitartásra? Erre mindjárt a rezponzorium elején találjuk meg a választ: „Krisztus *engedelmes* volt.” Ádám engedetlensége, elbizakodottsága, végső soron Teremtője iránti szeretetlensége okozta saját bukását és az emberi nem minden fájalmát. Krisztus végsőig való feltétlen engedelmissége, melyben az Atya iránti végtelen szeretete tükröződik, felemeli az egész emberi nemet a Magasságbeli trónusáig. „A kereszt által jött az öröm az egész világra” (nagyapénteki antifóna). Az évről évre megünnepelt Húsvét számunkra is legyen az engedelmisség, az önküresítés és az Atya iránti szeretet iskolája, míg alkalmassá nem válunk arra, hogy minket is felmagasztaljon az Isten.

Kovács Ervin

Krisztus a feltámadás és az élet szerzője

Ókori névtelen szerző

Szent Pál az üdvösség visszaszerzésének boldogságát hirdelve így kiált fel: *Amint Ádám által lépett a világba a halál, ugyanúgy jött Krisztus által az üdvösség helyreállítása* (vö. Róm 5,12). Ugyancsak ő így folytatja: *Az első ember a földből való, földi; a második ember a mennyből való, mennyei* (vö. 1Kor 15,47).

Ehhez kapcsolja az Apostol a következőket: *Ahogy a földi, azaz a régi ember alakját magunkon hordozzuk a bűn által, a mennyeknek alakját is magunkon fogjuk hordozni* (1Kor 15,49). Őrizzük meg Krisztusban az általa fölemelt, megváltott, újjáalkotott, megtisztult ember üdvösségét, mert ahogy szintén az Apostol mondja: Krisztus a kezdet, vagyis a feltámadás és az élet szerzője. Azért, akik Krisztusnak, vagyis az ő tisztaságának formája szerint élnek, az ő feltámadásából fakadó reménység erejében majd bizonyosak lesznek, hogy vele együtt a megígért égi dicsőségben is részesülnek, amint maga az Úr mondja az evangéliumban: *Aki engem követ, el nem veszhet, hanem átmege a halálból az életre* (vö. Jn 5,24).

Tehát a Megváltó szenvedése emberi életünk üdvössége lett. Hiszen ő éppen azért akart meghalni miértünk, hogy a beléje vetett hit által mi örökké élhessünk. Földi életének idejére olyan ember akart lenni, mint mi, hogy az általa megígért örökkévalóságban részesedve vele együtt örök életünk legyen.

Ez a mennyei titkok kegyelme, ez a Húsvét ajándéka, ez az esztendő hön áhított ünnepe, amely egyben a további születések kezdete is.

Ez adta az Anyaszentegyház éltető fürdőjét, amelyből gyermekei születnek, és ezek mint ártatlan gyermekek újjászületve, a tiszta lelkiismeret szaván ujjonganak. Innen nyernek a tisztaság és a jámbor édesanyák a hitük által számtalan zsenge utódot.

Ezért fénylik ki ragyogva a keresztfa alatti keresztút tiszta vizéből a húsvéti gyertya lángja. Ennek köszönhetjük az égi érdem megszentelő ajándékát, és hogy a lelkünket gazdagítja bőségesen a mennyei szentség, az Eukarisztia misztériuma.

Innen ered ennek az egy népnek az Anyaszentegyház keblén táplált testvérisége, ez imádja az egy Istenséget és a Szentháromságot, és az esztendő legnagyobb ünnepén a prófétával együtt zengi a zsoltárt: *Ez az a nap, amelyet az Úr adott, hogy ujjongjunk és örvendezzünk* (Zsolt 117,24).

De mi is tulajdonképpen ez a nap? Hiszen aki ezt adta, az az élet forrása, a fény kezdete, a világosság szerzője, vagyis az Úr Jézus Krisztus, aki saját magáról mondja: *Én vagyok a nappal; aki nappal jár, nem botlik meg* (vö. Jn 8,12), azaz, aki mindenben követi Krisztust, az majd az ő nyomában eljut az örök fény trónusához; hiszen ő maga – amikor még itt e földön élt – így imádkozott értünk az Atyához. *Atyám, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyenek velem azok is, akik hittek bennem, hogy miként te bennem vagy, és én benned, úgy legyenek ők is bennünk* (vö. Jn 17,20).

Húsvéti harangszó

Nagycsütörtök este a szentmise elején, a Dicsőség a magasságban kezdetű himnusz fölcsendülésekor a templom harangjai, csengői, az orgona megszólalnak, majd elnémulnak a feltámadás ünnepléséig. Bő két napon át csak a kereplőt hallani. A visszatérő harangszó az élet diadalát hirdeti. Már csak ezért is érdemes megismerni a harangok történetét.

A XX. század első felének nagyhatású teológusa, Romano Guardini, aki komoly liturgiaelméleti munkásságot végzett, az istentiszteletek során használt tárgyak jelentéstartalmának elemzésekor a harangról a következőket

írja: „A hangok kiáradnak a harangból, átjárják a messzeséget, és eltöltik azt a szentély üzenetével. A nagyvilágnak szóló üzenet ez, Istentől jövő határ- és vég nélküli üzenet, a vágnak és a vég nélküli kiteljesedésnek üzenete. Ha a harangok hangját halljuk, megérezzük a messzeséget. ... Olyan ez, mintha felelne a végtelenség távolról jövő hívására.” A teológus-szerző szárnyaló, tágasságos mondatai magukban foglalják teljes terjedelemben az egyházi tanítást a harangokkal kapcsolatban? Az alábbi áttekintés végén minden bizonnyal könnyebb lesz erre a fölvetett kérdésre megadni a helyes választ.

A harangok megjelenése az egyházi életben

Az ószövetségi főpap köntösének szegélyén a hímzett gránátalmák között szerepeltek ugyan a csengettyúk (Kiv 28,33), ám ennek a kereszténység istentiszteleti szokásaiban semmi következménye nem volt. Az első három évszázad során az üldözöttség, mint rövidebb vagy hosszabb ideig tartó, huzamos állapot szintén nem javallta a hívek egybehívásának valamely hangszer alkalmazásával történő módosítást. A különböző érceszközök hangjához egyébként is túl sok mitológiai-vallási képzet társult. A kortársak szemében vallástalannak tűnő keresztények pedig gondosan megválogatták azokat a helyeket-időket-tárgyakat, amelyeket a keresztény ünneplés, istentisztelet szolgálatába állítottak. A hangzó eszközök használatba vételéhez mindenekelőtt szükség volt a kereszténység társadalmi elfogadottságára, ami 313-ban bekövetkezett. Utána pedig a keresztény közösségek vezetői türelmesen kivárták, hogy az eszközökhöz társuló vallási képzetek kivesszenek a közösségi és egyéni emlékezetből. S csak ennek utána vették igénybe, ahogyan az például a tömjén esetében is megtörtént.

A keleti kereszténység közösségi életének rítusát legtöbbször az egymáshoz ütögetett fadarabok száraz, csattanós hangja adta, s ez a jelzés-módozat napjainkig megőrződött. Nyugaton, a születő szerzetesség körében ugyancsak ismert lehetett, s archaikus maradványként mint kereplő (*crepitaculum* vagy *tabula*) a nagyhét utolsó három napján manapság is megjelenik a katolikus templomok liturgikus eszközei között.

Itáliában az V-VI. század fordulója táján, szinte észrevétlenül, ám annál hallhatóbban kerültek alkalmazásra a kézi csengők. Nagy Szent Gergely pápa (590-604) a Nursiai Szent Benedek életét taglaló művében életképszerűen rögzítette annak a csengőnek a használatát, amivel a szentnek rendszeresen ételmezt vivő személy jelezte az ebéd érkezését. „Romanus nem messze lakott egy monostorban..., és azt a kenyert, amit szájától meg tudott vonni, meghatározott napokon Benedeknek vitte el. A barlanghoz azonban

Romanus monostorától út nem vezetett, mivelhogy felette egy igen magas szikla emelkedett az ég felé. Romanus e szikla fokáról egy meglehetősen hosszú kötélre erősítve szokta a kenyeret lebocsátani. Rászertelt a kötélre egy csengőt is, mégpedig abból a célból, hogy a csengő hangjára az Isten embere megtudja, mikor küldi neki Romanus a kenyeret; erre előjött és elvette. Ám az ősellenség egyiknek szeretetét, a másiknak meg eledelét nézte irigy szemmel. Ezért egyik nap, amikor meglátta, hogy a kenyér ereszkedik lefelé, követ hajított feléje és így összetörte a csengőt. Romanus azonban továbbra sem hagyta abba segítő szolgálatát, ahogy ez számára lehetséges volt.” (Dialógusok II.1.)

Nagyjából ezzel egy időben, Fulgentius Ferrandus karthágói diakónus 515-ös levelében olvasható, hogy „a boldog szerzetesek legszentebb szokása mondja ki a harangszó használatát”. Valamivel korábban, a latin kereszténység legnyugatibb végein, az írek között is jelentkezett a csengő és a harang használata Szent Patrik meg tanítványai jóvoltából. A kelta térítések útvonalai a kézcscengők nyomán követhetők, s a hittérítők, püspökök úti felszereléséhez tartozott a kereszt mellett a *clocca* vagy *signum*, ez utóbbi elnevezést Szent Kolumbán (†615) életrajza tartalmazza. Itáliában a *campana* és a *nola* nevek járták, a kisebb méretűek nevei pedig: *tintinnabulum* vagy *scilla*. Az ír legendakör kedves alakja Szent Dega (†555), aki állítólag háromszáz harangot öntött, háromszáz keresztet faragott és háromszáz evangéliumot másolt le hosszú élete során. Tours-i Szent Gergely (†594) megszokott jelenséggént emlegeti műveiben a *signum* használatát, akár a szerzetesek hajnali ébresztéséhez (*signum ad consurgendum* vagy *signum quod matutinis commoveri solet*), akár a hívek vasárnapi egybegyűjtéséhez, akár a püspök ünnepélyes bevonulásához. A széleskörű elterjedtséget Szent Benedek 529-543 között írott regulájának 43. fejezete szintén alátámasztja. („Mihelyt meghallják az istentiszteletre hívó jelet, azonnal hagyjanak ott mindent, ami a kezükben van, és a legnagyobb gyorsasággal induljanak, de mégis nyugodtan, hogy a komolytalanságra ne adjanak okot.”) Ennél is korábbi szövegemlék Arles-i Szent Cézár szüzek számára készített szabályzatának egy kifejezése: *signo tacto*, ami egyértelműen a harang vagy csengő megkondítását jelenti. Dél-Galliában az 510-es évek során a szerzetesnőket tehát harangszó hívta a szent liturgiára.

Szent Eligius (588–660), Noyon püspöke kapcsán érdekes esetet őrzött meg a jámbor emlékezet, természetesen a hagiográfus közbejöttével. Valamely kiközösítés fenyítékétől sújtott pap misézni akart, és a *tintinnabulum* kötelét minden erejét összeszedve próbálta meghúzni, hogy a híveket a templomba hívja. Ám hiába, mert az meg nem szólalt. A pap égi jelnek vélvén az esetet, bűnbánatot tartott, mire Szent Eligius

visszavonta a kiközösítést, a harang pedig késedelem nélkül megcsendült. A harangszó itt már valósággal kegyelem-közvetítés jelének mutatkozik, s ez az időszak a VII-VIII. század, amikor lépésről lépésre kikristályosodott az egyháziak vélekedése: a templomhoz hasonlóan, használatba vétele előtt a harangot is föl kell szentelni, meg kell áldani, hogy aztán működése is áldott legyen.

Török József

Édesanyai könnyek

Mindszenty József beszéde Győrött, az Ipartestület-terén a székesegyházi Mária-kép könnyezésének 250. évfordulóján (1947. március 25.)

Krisztusban Kedves Véreim!

Kisasszonykor a csonka ország keleti szögletében, Máriapócson 240.000 főnyi zarándokkal ünnepeltük az ottani Mária-kegykép könnyezésének 250-ik évfordulóját; ma az Írországból átmenekített Mária-kegykép könnyezésének ugyancsak két és félszázados fordulóját üljük, itt a nyugati szélen.

A XVII. század végén, tehát magyar földön itt is, ott is megindultak Mária édesanyánk drága könnyei, bepermetezték a magyar földet, és a rendkívüliség erejével megrázták a magyar szíveket. És ezek a könnyek a tudat küszöbe fölé emelték a magyar népben azt az általános gondolatot, hogy a másfél évszázados török megszállás alatt vérvölgygé vált Magyarország kísérteties és folytatólag a könnyek völgyévé, siralomvölgyé változott. Kiritkult, elnyomorodott az ország, fagyökereken, erdei vad gyümölcsökön, rongyokba csavarva éltek eleink, és fakadozott a pestis, a döghalál, amely egész falvakat, vidékeket kivitt az élők világából a holtak városába, a temetőbe. De voltaképp temettek ahol értek, tízével, százával. A munkálatlan kenyértermő földek is temetőkké váltak. És akkor szótték meg magyar szívek sajnásából, könnyéből a későbbi éneket, amelynek alaphangja nagyon régi:

Síri, Nagyasszony, síri Te is velünk,
Vigasztald és mentsd meg nemzetünk!

Egy távoli, szintén véres-könnyes földről hozták ide a másik Mária-képet, amely nem másutt, itt magyar földön sírta el két nemzet fájalmát, keserű könnyeit.

A nagy évfordulót ti, Győriek lélekjárássá tettétek, Mária könnyeire tekintve sirattátok meg bűneiteket, és mint már-már kallódó juhok, a sertésvályúig lebukott tékozló fiúval mondjátok: „Fölkelek és Atyámhoz megyek!”

A nehéz időekkel, a háborúval járó rozsdá, moly és tolvaj sok mindent leaggatott rólunk. Két nemzedék tőkéje elveszett. Fakadoznak a ragályok is, amelyek lelki értékeket emésztenek és visznek.

És mi a jerikói úton, amely sebeket és kifosztást hozott, kitárjuk szívünket, lelkünket az irgalmas szamaritánusnak és az irgalmasság szent Anyjának. A világ és fiai, a világ és eszméi kifosztani tudnak, de sem olajuk, sem irgalmuk, sem tudományuk a gyógyításhoz nincsen.

Az emberi szívekre egy évtizeden keresztül – az Evangélium félretolásával, elnémításával – a gyűlölet zuhatagával ráakadótt jégpáncélt a ráfagyasztó tényezők leolvasztani nem tudják.

A jégolvasztáshoz felülről jövő napsugár kell azokból az örök igazságokból, amelyek nem mások, mint a teremtő, megváltó, megszentelő Isten, a halhatatlan lélek, a nagy felelősség minden gondolatért, tettért, mulasztásért. Az édesanyai szeretet: a boldogságos Szűzből és a földi édesanyából; és a kettőt áthidaló, mindkettő lelkiségéből mintázott Anyaszentegyházból.

Ahol az édesanya jelentkezik, ott elhúzódik az ember-fenevad, és jelentkezik a testvér, a szeretet, a jóság. És jelentkezik a család és családiasság. Ez a hét, felülről jött fénysugár olvaszt jeget, gyűlöletet, - és újítja meg a föld színét.

Ha elnézem a könnyező máriapócsi és győri Mária-képet, az édesanyai könnyek a gyermeket öntözik meg legelőször. És ki az közülünk, legyen gyenge nő, kemény férfi, munkás, iparos, kereskedő, földműves, vagy szellemileg képzett, aki áldóan ne emlékeznek a testileg tán rég porladó édesanyára, aki éjjel varrott, nappal mosott, jaj, de keservesen tartott; aki fűrésztött minket fateknőben, de fűrésztött és nevelt könnyeiben is.

És ha mindenkor könnyes anyák neveltek gyermekeket, ma titkon bővebben peregnek az édesanyai könnyek, mert a gyermek felé kezek nyúlnak, és a kezek nem Jézus kezei, nem az Egyház karjai, hanem avatatlanok, nevelésre nem termettek karmai.

Mindannyian megnyugodtunk már abban, hogy a gyermekek vékonyabb anyagi örökséget kapnak utánunk, mint amit szüleik kaptak. De azt a szent kötelességet érezzük, hogy biztosítsuk a már élőknek és az ezután érkezőknek lelkiekben mindazt, amit mi kaptunk egykoron, a felülről jövő hét fénysugarat: Istent, önnön lelkét, a hívő édesanyát, édesapát, az

égi édesanyát, az evangéliummal és két kőtáblával tanító egyházat és embertestvért, a hitoktatáson keresztül.

Akik mindezt nem akarják, azok nem a szabadsággal, de ártó szándékkal kúsznak a bölcsők és az iskolapadok felé, és a fénysugarat el akarják rabolni a gyermektől.

Az iskolába lépő gyermek, sőt a megfogamzás pillanatában a magzat éppoly emberi személy – személyi és emberi elidegeníthetetlen jogokkal – mint aminők mi vagyunk. Ezeknek a jogoknak elseje: a jog Istenhez, az örök szépség, jóság, igazság kútforrásához, és a kinyilatkoztatott erkölcsi törvény megismeréséhez. Az Egyház a keresztség jogán a gyermek oldalán állva nem szűnik meg hirdetni soha: a vallástalan, vagy kényszerített szülőnek és államnak nincs joga a gyermeket megfosztani eleve semmis intézkedésekkel annak a lehetőségétől, hogy amit az otthoni vallástalanság mellett nem kaphat meg, az iskolában Istent megismerje, megszeresse, neki szolgáljon és üdvözüljön, hogy a vallással és erkölccsel felvértezve lépjen ki az életbe, különösen akkor, midőn – divatos költőt, Ady-t idézve – : „Nagy a csúfság ideleenn.”

A nyugati államokban a romlás láttára mindenütt erősítik a hitoktatást. Magyarország felett Szent Pál méltatlankodó szavai tolnak ajkunkra: Eszeveszett galaták, valaki valamivel megigézett titeket, hogy ne engedelmeskedjen az igazságnak.

Itt még inkább fel akarják húzni a zsilipeket, hogy a csatorna-öntvény, az iszap, a szennyvíz elöntsön mindent. Az ösztönök forró leheletéhez még tűzhányók és fűjtatók hevét, tűzét adják. Sivattaggá akarják tenni az országot, amelyben aztán szellem, lélek, áhítat nem lenne többé. Mert jegyezzék meg: erkölcsöt, kultúrát Isten, Egyház és kegyelem nélkül nem fakasztanak; és jó néhány régebbi kísérlet már rájött arra, hogy a világi, az állami erkölccstan az iskola és nevelés farsangja. Csak arra jó, hogy kiszorítsa a hittant ezeréves jogából, és az ifjúságot besegítse a gengszterek, öngyilkosok, a fegyencek világába. Szent István országát pedig börtön-Magyarországgá, gyalázat-országgá tegye. Ugyanez a kéz, amely szűkebbre szabja a hittanórák ajtaját, sarkig kitarja a javítóintézetek, fogdák és fegyházak kapuit.

A lepecsételt hittankönyvek mihamar majd elburjánzó fiatal akasztófavirágokról beszélnek. Vallásszabadságot ígérni és a vallástalanság műveit intézményesíteni, ez a képmutatás tobzódása.

Az írek szabadságharcából feltűnik egy kép előttünk. Az urna felé támolyog az ír férfi; mást mond a szíve, mást a kenyeret, földet elvevő erőszak. És már-már a kényszer szavára hajlik, úgy nyitja meg ajkát. És

akkor rákiált az ír édesanya: „Fiam, emlékezz meg az ír szabadságról, hazádról és őseid hitéről!”

Ti tudjátok, hogy az Egyház kétezer éven át sok vihart látott; a nagy fa leveleit, ágait megtéphetik, de túléli a múlt viharokat: a pokol kapui nem vesznek erőt rajta!

Mi nem csinálunk ugyan forradalmat, mert ez nem a mi mezőnk, fegyverünk; de nem megyünk a katakombákba; mi hívő népünkkel összeforrva készen állunk, hogy szembe nézzünk a mesterségesen felidézett viharral. Ez az Egyház támaszkodik Jézus Krisztusra, és itt a magyar földön egymillió hívő családra. Ezekben a kis erődökben a hit megvilágosodott szemével, a kegyelemmel megacélozott akarattal szítsátok fel a hitet, reményt és szeretetet, az imádság szellemét; a bennünk magasra emelt édesapai, édesanyai eszmény fényében legyen szemünk-fénye a gyermek, a szebb jövő záloga. Ahogy Szent József és a Szent Szűz védte a gyermeket Heródes törétől, védjétek minden szülői és állampolgári jogot igénybevéve azt, aki a tietek, csont a csontotokból, vér a véretekből, lelketekből lelkedzett; És neveljétek Istennek, Egyháznak, hazának!

Áldjon, vezessen, segítsen titeket dolgos hétköznapiakon a jó úton az Atya és Fiú és a Szentlélek, hogy hiába minket ne sirasson áldott Boldogasszony! Amen.

A Te kezében van szíviünk, Uram.

Gyűjtsd fel a lomhákat!

Vezesd vissza az eltévelyedetteket!

Világítsd meg a vakokat!

Lágyítsd meg a hajthatatlanokat!

Bátorítsd meg a habozókat!

Tanítsd meg a tudatlanokat!

Gyaráptsd bennünk a hitet!

Gyűjtsd föl a kölcsönös szeretet lángját,

s újra és újra kérlek,

add, hogy szereteted gyarapodjék, hogy ez az isteni láng

eméssze föl viszálykodásainkat! Amen

II. Rákóczi Ferenc imája

Mária- kegyhelyek

Bács kegyelemképe

A történelmi Magyarország déli végvidékén (ma Szerbia) található Bács városa, amely a mohácsi csatáig (1526) a kalocsai érsekek második székhelye volt, benne a Szent Pál székesegyházzal és Szent Pál székeskáptalannal. A helyi hagyomány a templomos lovagrendhez köti azt a gótikus templomot, amelyet először 1169-ben említenek írásban, és Bács városában várja a híveket. A ferences rendi szerzetesek 1301-ben vették gondjukba a templomot és ott vannak ma is. Igaz, a török hódoltság idején a templom dzsámivá lett, aminek a nyoma máig látható. A hódoltság megszűnte után sokárok telepedtek meg az elnéptelenedett vidéken és az ő lelki gondozásukra Boszniából ferences szerzetesek jöttek. A romos templomot rendbe hozták, majd mellette kolostor épült; végezetül 1853-ban új mellékoltárok készültek. Ekkor került a templomba a Re-i kegykép egyik változata, amelyen Szűz Mária piros ruhában, arany csillagokkal díszes köpenyben látható, homlokán vércsöppek. Előtte áll a gyermek Jézus, kék köntösben, jobb kezét fölemeli, baljával latin feliratot tart, jelentése: az Anya ölében ül az Atya Bölcsessége. Jézus homlokán szintén vércsöppek láthatók. A Re-i kegykép története a Tengernek Csillaga 2004. szeptember-októberi, IX/5. számában olvasható. A csehországi Klatovy városban található a Re-i kép egyik másolata, amely a névtelen festő számára mintául szolgált Bács város kegyelemképéhez. A vérképnek is nevezett kegykép, illetve Szűz Mária és a gyermek Jézus különleges védelmet biztosított a pestis ellen. A Bácscon megtelepedett sokárok bizalommal kérték: „Hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem török meg.” Szűz Mária ma is közvetíti kéréseinket Szent Fiához, ma is közbenjár értünk.

Török József

A hátsó borítón lengyelországi Lichen kegyképe látható. 1813-ban egy lengyel katona látomásban feladatult Szűz Máriától, hogy a közeli erdei kápolnában őrizze azt a festményt, amelyet a katona elmondása alapján kell majd megfesteni. A grablini erdei kápolnában 1844-től tisztelik a kegykép ihletőjét, a Boldogságos Szűz Máriát, aki 1850-1952 között hét alkalommal sürgette a lengyel népet megtérést.

V.J.

A r ó z s a f ü z é r

Az imádságból fakadó gyógyulás

Nagyon fontos az imádság minősége. Nem elegendő csupán eldarálni a rózsafüzért. Az imádság legyen a lélek lendülete Isten felé, találkozás vele, ez pedig csak a szív mélyén jöhet létre. Az az imádság, amelyben csupán szellemünkkel ismételtetünk szavakat s a felszínen marad, meddő lesz. Mi viszont arra kaptunk meghívást, hogy szívünk mélyéből imádkozzunk. „*Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok*” – ismétli szüntelenül Mária Medjugorjében (és Szőkefalván is – a szerk.). Azt jelenti: imádkoztatok sokat. Azt is jelenti: jussatok mélyre az imádságban. Mintha három egyre mélyebb szint lenne, amelyben el kell merülnünk: „*imádkoztatok, imádkoztatok, imádkoztatok*”. Az ima mélyére kell hatolnunk.

„*Sokan jönnek ide imádkozni, de nem jutnak az ima mélyére*” – mondja a Szent Szűz.

Imádságunk felületes, mert gyakran hamis képünk van róla. Az imádság a szeretet megnyilvánulása; ha ezt megértenénk, hatalmas lépést tennénk az igazi imádságos lelkület felé. Az imádságban találkozunk kell a szeretettel, vágyakozásnak és örömmel kell áthatnia. „Legyen az imádság gyönyörködés és virágzás Istenben. Az ima azt jelenti, hogy békével és örömmel telünk el.” Medjugorje egyik kulcsszava tehát: szívvel, azaz szeretettel imádkozni. A szív a szeretet jelképe. Ez azt is jelenti, hogy szívünk mélyéből imádkozunk, vagyis Isten felé olyan lendülettel nyílunk meg, amely önmagunk legmélyéről fakad. Igen, lényeges az imádság minősége. Az ima valójában nem csak beszélgetés Istennel, hanem vele való egyesülés is.

„*Ma arra hívlak benneteket, hogy szívvel imádkoztatok. Ebben a kegyelmi időszakban azt szeretném, hogy mindnyájan egyesüljete Jézussal. Ám szüntelen imádság nélkül nem tudjátok megérezni annak a kegyelemnek szépségét és nagyságát, amelyet Isten adhat nektek.*” (1989.02.25.)

Szüntelen imádság az, ami az egész nap folyamán bennünk él. Isten Lelke imádkozik bennünk (vö. Róm 8,26). Ez az imádság, amely lelkükben lakozik, anélkül, hogy ténylegesen leüljünk imádkozni, a szeretetből végzett ima gyümölcse, amit a szív imájának nevezünk. Isten adománya.

Az imádság élő marad bennünk, a látnok Marija így beszél róla: „A Gospa azt mondja, ha szívünk tud imádkozni, akkor szüntelenül azt fogja tenni: napközben, amikor dolgozunk, amikor nevetünk, amikor olvasunk. Az imádság lelke élő lesz bennük, anélkül, hogy bármit is mondanánk. Még alvás közben is szüntelenül imádkozni fogunk.” Így válik az élet forrásává bennünk. Mindaz, ami szép és jó bennünk, az isteni szeretet munkájának köszönhetően lesz hathatós. A folytonos ima, amiről beszélünk, Isten szeretetének munkája a szívünkben minden pillanatban.

„Drága gyermekeim, az imádságra hívlak benneteket. Kicsinyeim, az imádság révén megkapjátok az örömet és a békét, általa gazdagabban részesültök Isten kegyelméből. Ezért, kicsinyeim, mindnyájatoknak az imádság legyen az élete... Így hát, drága gyermekeim, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok! Az imádság vegye át a hatalmat az egész világban!” (1989.08.25.)

Mária medjugorjei felhívása bizonyos értelemben az imádság forradalma.

„Az imádság vegye át a hatalmat az egész világ fölött!” (1989.08.25.)

A Béke Királynője teljesen világosan értésünkre adja; olyan kiáltás ez sivatagunkban, amelyet minden következményével el kell fogadnunk:

„Gyermekek, azért van olyan nagy szükségem az imádságotokra, mert ez az egyetlen eszköz az emberi nem megmentésére.” (1987.07.30.)

Egyedül a szeretet, a szív imája mentheti meg a világot. Az ima munkálkodik a világ gyógyításán átalakításán; helyreállító erejéből egyre több szeretet van a földön. A szív imája gyógyít, újjáépít, megújít.

(A Mennysorság hangja, Nyolc Boldogság Katolikus Közösség, 1997.)

Drága gyermekeim! Figyeljétek, amit mondok! Én a ti égi édesanyátok kérem, hogy imádkozzatok. Imádkozzatok minél többet. De szívből és szívvel imádkozzatok! (Szőkefalva, 2004.09.04.)